

“ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସହଜ ତଥା ସ୍ୱପ୍ନ ମାର୍ଗ”

ଆଜି ବାପଦାଦା ବିଶେଷ ସନ୍ଦେହୀ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସାଙ୍ଗରେ ରହୁଥିବା ନିଜର ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସାଥୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପରେ ସଂଗରେ ରହିଥାଏ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ଚିହ୍ନ ଉପରେ ପାଦ ରଖି ଆଗକୁ ବଢୁଥାଏ । ଗୋଟିଏ ପାଦ ମଧ୍ୟ ମନମତ ବା ପରମତରେ ଉଠାଇନଥାଏ । ଏହିଭଳି ସଦାକାଳର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଥୀଙ୍କର ସଂଗରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମମାନେ ସର୍ବଦା ସହଜ ମାର୍ଗର ଅନୁଭବ କରିଥାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବାବା ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଥୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ରଖିବା ସମୟରେ ରାସ୍ତାକୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଏବଂ ପରିଷ୍କାର କରିଦେଇଥାନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେବଳ ପାଦ ଚିହ୍ନ ଉପରେ ପାଦ ରଖି ଚାଲିବାର ଅଛି । ରାସ୍ତା ଠିକ୍ କି ନୁହେଁ, ସହଜ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱପ୍ନ କି ନୁହେଁ - ଏକଥା ଚିନ୍ତା କରିବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କାରଣ ଯେଉଁ ବାବାଙ୍କର ପାଦ ରହିଛି ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରାସ୍ତା ହୋଇଥିବ । କେବଳ ସେଥିରେ ପାଦ ରଖ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପରେ ପଦ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କର ସାଥୀ ହୋଇ ସାଥୀର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ସାକାର ମାଧ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପ ରୂପୀ କର୍ମ କରି ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ସାକାର ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ଅବତରଣ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହାକୁ ସହଜ କରିବା ପାଇଁ ସାକାର ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକୁ ନିଜର ମାଧ୍ୟମ କରିଛନ୍ତି । କାରଣ ସାକାରରେ ଅନୁକରଣ କରିବା ବା ପାଦଚିହ୍ନ ଉପରେ ପାଦ ରଖିବା ତ ସହଜ ଅଟେ ନା । ତେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଥୀ ନିଜର ସାଥୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ ସହଜ ମାର୍ଗ ବଢାଇଛନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ସାଥୀ ରୂପରେ ଆସିଥିବା ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ନିଜର ସାଥୀ କରିଛି ସେମାନେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ଧରି ବହୁତ ଭଟକିଥିବା କାରଣରୁ ଥକିଯାଇଛନ୍ତି, ନିରାଶ ଏବଂ ନିର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, କଷ୍ଟ ସାଧ୍ୟ ମନେ କରି ହତାଶ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆସି ସହଜରେ ସହଜମାର୍ଗ ଦେଖାଇ କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ପାଦ ଚିହ୍ନ ଉପରେ ପାଦ ରଖି ଚାଲ । ଏହିଭଳି ସହଜ ଉପାୟ ବଢାଇଛନ୍ତି । କେବଳ ପାଦ ରଖିବା ତୁମର କାମ, ଚଳାଇବା, ପାରି କରିବା, ପ୍ରତି ପାଦରେ ବଳ ଭରିବା, କୁଲାଇ ଦୂର କରିବା ଏହା ସବୁ ସାଥୀଙ୍କର କାମ । ତୁମେ କେବଳ ପାଦକୁ ପଛକୁ ଫେରାଅ ନାହିଁ । କେବଳ ପାଦ ରଖିବା ତ କଷ୍ଟକର ନୁହେଁ ନା । ପାଦ ରଖିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସଂକଳ୍ପ କରିବା । ସାଥୀ ଯାହା କହିବେ, ଯେପରି ଚଳାଇବେ ସେହିପରି ଚାଲିବି, ନିଜ ମତ ଚଳାଇବି ନାହିଁ । ନିଜମତ ଚଳାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ଚିତ୍କାର କରିବା । ତେବେ ଏହିଭଳି ପାଦ ରଖିବା ଆସୁଛି ନା ? କ’ଣ ଏହା କଷ୍ଟ ଲାଗୁଛି କି ? ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱ ତ ସିଏ ନେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଦାୟିତ୍ୱ ସମର୍ପି ଦେବାକୁ କ’ଣ କଷ୍ଟ ଲାଗୁଛି ? ଯଦି ସାକାର ମାଧ୍ୟମତ୍ମକ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ସ୍ୱାଭାବିକ କରି ନମୁନା ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି ତେବେ ପୁଣି ମାର୍ଗ ଉପରେ ଚାଲିବାକୁ କଷ୍ଟ କାହିଁକି ଲାଗୁଛି ? ଅତି ସହଜ ଉପାୟ ବା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ଉପାୟ । ସାକାର ରୂପରେ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଯାହା କରିଛନ୍ତି, ଯେପରି କରିଛନ୍ତି ତାହା ହିଁ କରିବାର ଅଛି । କେବଳ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାର ଅଛି ।

।

ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପକୁ ଯାଞ୍ଚ କର । ମୋର ସଂକଳ୍ପ ବାବାଙ୍କର ସଂକଳ୍ପ ସହିତ ମିଶୁଛି ତ ? କପି କରିବା ଜଣା ନାହିଁ କି ? ଦୁନିଆରେ ତ କପି କରିବା ପାଇଁ ମନା କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ କେବଳ କପି ହିଁ କରିବାର ଅଛି । ତେବେ ସହଜ ହେଲା ନା ମୁଣକିଲ୍ ହେଲା ? ଯେବେ ସହଜ, ସରଳ ଏବଂ ସ୍ୱପ୍ନ ରାସ୍ତା ମିଳିଗଲା ତେବେ ଅନୁସରଣ କର । ଅନ୍ୟ ରାସ୍ତାରେ କାହିଁକି ଯାଉଛ ? ଅନ୍ୟ ରାସ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟସ୍ତ ସଂକଳ୍ପର ରାସ୍ତା, ଦୁର୍ବଳତାର ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ରାସ୍ତା, କଲିୟାଣୀ ଆକର୍ଷଣମୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସଂକଳ୍ପର ରାସ୍ତା । ଏହି ସବୁ ରାସ୍ତାଗୁଡ଼ିକରେ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତାର ଜଟିଳରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଉଛ । ଯେଉଁଠାରୁ ବାହାରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଲେ ମଧ୍ୟ ଚାରିଆଡେ କଣ୍ଟା ଥିବା କାରଣରୁ ବାହାରିପାରୁନାହିଁ । ତେବେ ସେହି କଣ୍ଟା ଗୁଡ଼ିକ କ’ଣ ଜାଣିଛ ? କାହିଁକି, କ’ଣ, କିପରିର କଣ୍ଟା ଲାଗିଯାଉଛି । କେଉଁଠି ‘କାହିଁକି’ର କଣ୍ଟା, କେଉଁଠି “କିପରି”ର କଣ୍ଟା ଲାଗିଯାଉଛି । କେଉଁଠି ପୁଣି ନିଜର ଦୁର୍ବଳ ସଂସ୍କାରର କଣ୍ଟା ଲାଗିଯାଉଛି । ଚାରିଆଡେ କଣ୍ଟା ହିଁ କଣ୍ଟା ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ତା’ପରେ ଚିତ୍କାର କରୁଛ ହେ ସାଥୀ ଏବେ ଆସ ରକ୍ଷା କର । ତେଣୁ ସାଥୀ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ପାଦ ଉପରେ ପାଦ ନ ରଖି ଅନ୍ୟ ରାସ୍ତାରେ ଗଲ କାହିଁକି ? ଯେବେକି ସାଥୀ ତୁମ ସଙ୍ଗରେ ରହିବା ପାଇଁ ନିଜ ଆତ୍ମ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ଏଭଳି ସାଥୀଙ୍କୁ ଛାଡ଼ୁଛ କାହିଁକି ? ସାଥୀଙ୍କୁ ଦୂରେଇ ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସାହାରା ପାଇବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବା । ତେଣୁ ଏକୃତ ଆ କାହିଁକି ହେଉଛ ? ବିନାଶୀ ସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ଆକର୍ଷଣ, ତାହେ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧଧର, ତାହେ କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ଯଦି ନିଜ ଆତ୍ମ ଆକର୍ଷଣ କରୁଛି, ସେହି ଆକର୍ଷଣ କାରଣରୁ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକ ବା ବିନାଶୀ ସମ୍ବନ୍ଧୀକୁ ନିଜର ସାଥୀ କରିଦେଉଛ କିମ୍ବା ସାହାରା କରି ଦେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଅବିନାଶୀ ସାଥୀଙ୍କୁ ଦୂରେଇ ଦେଉଛ ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସାହାରା ମିଳୁନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ତ ଏହିସବୁ ବିନାଶୀ ସାହାରା ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତ ସାହାରା ମନେ କରି ଅନୁଭବ କରିନେଲ ନା ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ସାହାରା ଅଟେ ନା ପଟ୍ଟ ଅଟେ । ସେଗୁଡ଼ିକ ତୁମକୁ ପଟ୍ଟ ଭିତରକୁ ଠେଲି ଦେଇଛି ବା ତଳେ ପକାଇ ଦେଇଛି, ନା ଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇଛି ? ଭଲ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିଛ ନା । ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ଅନୁଭବୀ ତ ନୁହେଁ ନା । ୨୩ ଜନ୍ମର ଅନୁଭବୀ ଅଟେ । ତେବେ କ’ଣ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ଜନ୍ମ

ଦରକାର ? ଯିଏ ଥରେ ଧୋକା ଖାଇଥାଏ ସିଏ ଆଉ ଦୂରୀକୃଷ୍ଟ ଥର ଧୋକା ଖାଏ ନାହିଁ । ଯଦି ବାରମ୍ବାର ଧୋକା ଖାଉଛି ତେବେ ତାକୁ ଭାଗ୍ୟହୀନ କୁହାଯିବ । ଏବେ ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା ବରହମାବାବା ସର୍ବ ବରାହମଣିମାନଙ୍କର ଜନମ ଜାତକରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟର ଲମ୍ବା ରେଖା ଟାଣି ଦେଇଛନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା ତୁମମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟକୁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ତୁମର ପିତା ହେବା କାରଣରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବରାହମଣି ସନ୍ତାନକୁ ଭାଗ୍ୟର ଭରପୁର ଭଣ୍ଡାର ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତି ରୂପରେ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ବିଚାର କର ଭାଗ୍ୟର ଭଣ୍ଡାରର ମାଲିକଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର କ'ଣ ବା ଅଭାବ ଥିବ ।

ମୋର ଭାଗ୍ୟ କ'ଣ - ସେକଥା ଭାବିବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ଯେହେତୁ ପିତା ହୋଇଗଲେ ତେବେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନକୁ ଭାଗ୍ୟରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତିର କ'ଣ ଅଭାବ ରହିବ । ଭାଗ୍ୟ ରୂପକ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ହୋଇଗଲା ନା । ଏହିଭଳି ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା କେବେ ବି ଧୋକା ଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ସହଜ ରାସ୍ତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି, ତେଣୁ ପାଦ ଉପରେ ପାଦ ରଖିଚାଲ । ଏଠାରେ ତ ନିଜେ ହିଁ ନିଜକୁ ସମସ୍ୟା ଭିତରକୁ ଠେଲି ଦେଉଛ, ସାଥୀଙ୍କର ସଙ୍ଗକୁ ଛାଡ଼ିଦେଉଛ । କେବଳ ଏହି ଗୋଟିଏ କଥା ମନେ ରଖ ଯେ ଆମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଥୀଙ୍କର ସଙ୍ଗରେ ଅଛୁ । ନିଜକୁ ଯାତ୍ନ କର । ତେବେ ସର୍ବଦା ନିଜ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିପାରିବ । ଏବେ ବୁଝିଲ - କିପରି ସହଜ ରାସ୍ତା! ସହଜକୁ ମୁସକିଲ କର ନାହିଁ । ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ କେବେ ମୁସକିଲର ଅନୁଭବ କର ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ କରିବା ଜଣା ଅଛି ନା । ନଚେତ୍ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ପୁଣି କହିବ - ଏହା ତ ବଡ଼ କଷ୍ଟକର ରାସ୍ତା । ବାପଦାଦା ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ନାମକୁ ମାତ୍ର ବୋଲାଉଛନ୍ତି ସହଜଯୋଗୀ କିନ୍ତୁ ଯୋଗରେ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ଅଧିକାରୀ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅଧୀନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଭାଗ୍ୟବିଧାତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ କିନ୍ତୁ ଭାବୁଛନ୍ତି କିଏ ଜାଣେ ମୋର ଭାଗ୍ୟ ଅଛି କି ନାହିଁ । ବୋଧ ହୁଏ ମୋର ଭାଗ୍ୟ ହିଁ ଏହିଭଳି, ତେଣୁ ନିଜେ ନିଜକୁ ଜାଣ ଏବଂ ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ସବୁ ସମୟର ସାଥୀ ମନେ କରି ଚାଲୁଥାଅ । ଆରୁଛା!

ଏହିଭଳି ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ଉପରେ ପାଦ ରଖି ଚାଲୁଥିବା, ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରୁଥିବା, ପ୍ରତି ସଂକଳ୍ପରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଥୀଙ୍କର ସଂଗକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା, ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ସାଥୀ ଅନୟ କେହି ନୁହେଁ, ଏହିଭଳି ପ୍ରୀତିର ରୀତିକୁ ପାଳନ କରୁଥିବା, ସଦା ସହଜଯୋଗୀ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ବାଦପ୍ସାର ଏବଂ ନମସ୍ତେ ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସାକ୍ଷାତ:-

କୁମାରୀମାନଙ୍କ ସହିତ:- କୁମାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ କମାଳ କରିପାରନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସାଧାରଣ କୁମାରୀ ନୁହେଁ, ଅଲୌକିକ କୁମାରୀ ଅଟ । ଏହି ଦୁନିଆର ଲୌକିକ କୁମାରୀମାନେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେ ଅଲୌକିକ କୁମାରୀମାନେ କ'ଣ କରୁଛ ? ରାତି ଦିନର ଅନ୍ତର ରହିଛି ନା । ସେମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଭିତରେ ରହି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ପ୍ରଭାବିତ କରି ତଳକୁ ଖସାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେମାନେ ସର୍ବଦା ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଉଡୁଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଡାଉଛ - ଏହିଭଳି କୁମାରୀ ଅଟ ନା । ଯେବେକି ବାବା ମିଳିଗଲେ ତେଣୁ ସର୍ବସମ୍ବନ୍ଧ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସବୁବେଳେ ରହିଛି । ପୂର୍ବରୁ କେବଳ କଥାରେ କହୁଥିଲେ ଏବେ ବାସ୍ତବରେ ଅନୁଭବ କରୁଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଗାୟନ କରୁଥିଲ ଯେ ମୋର ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦୃଢ଼ାବା ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ରସ ମିଳୁଛି । ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ କରୁଛ ନା । ଯେବେକି ସର୍ବ ରସ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ଦୃଢ଼ାବା ମିଳୁଛି ତେବେ ଅନ୍ୟ କୁଆଡ଼େ ବି ସଂକଳ୍ପ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ବିଜୟୀ ରତନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସର୍ବଦା ଗାୟନ ଏବଂ ପୂଜନ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା ଅଟ, ସର୍ବଦା ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ତିଳଧାରୀ ଆତ୍ମା ଅଟ, ଏହିଭଳି ସମ୍ପତ୍ତି ରହୁଛି ? ଏତେ ସବୁ କୁମାରୀମାନେ କେଉଁ କମାଳ (ତମତ୍କାରୀ) କରିବ ? ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଦୃଢ଼ାବା ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବ । ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଦୃଢ଼ାବା ବାବା ଦେଖାଯାଆନ୍ତୁ । ଯଦି କୌଣସି କଥା କହୁଛ ତେବେ ସେହି କଥା ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ହେଉ ଯାହାକି ସେଥିରେ ବାବା ଦେଖାଯାଉଥିବେ । ଦୁନିଆରେ ମଧ୍ୟ ଯଦି କେହି ଭଲ କଥା କହିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ସମସ୍ତେ କୁହନ୍ତି ଏହାଙ୍କୁ କିଏ ଶିଖାଇଛି ? ତାଙ୍କ ଆତ୍ମା ଦୃଷ୍ଟି ଯାଇଥାଏ । ସେହିଭଳି ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଦୃଢ଼ାବା ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷକ୍ଷତା ହେଉ । ଏହିଭଳି ଧାରଣା ମୂରତ, ଦିବ୍ୟ ମୂରତ ହେବା ଭଳି ବିଶେଷତାକୁ ଧାରଣ କର । ଭାଷଣ ତ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଦୃଢ଼ାବା ଭାଷଣ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ ଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ସେହିଭଳି ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖାଇବ ନା । ନିଜର ଚରିତ୍ର ଦୃଢ଼ାବା ବାବାଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଖାଅ । ଆରୁଛା

(୨) ଏହା କୁମାରୀମାନଙ୍କର ସଂଗଠନ । ଏମାନେ ସବୁ ସେନା ବାହିନୀ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଲେଫ୍ଟ ରାଇଟ୍ କରିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ କେବଳ ରାଇଟ୍ ହିଁ ରାଇଟ୍ କରୁଛ । ଏହି ସେନା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ଯିଏକି ଶାନ୍ତିର ଆଧାରରେ ବିଜୟୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଶାନ୍ତି ଦୃଢ଼ାବା ହିଁ ନିଜର ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଉଛନ୍ତି । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ହଲତଳ କରିବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । ତେବେ ମଜବୁତ ଶକ୍ତି ସେନାର ଶକ୍ତି ଅଟ, ସେନାକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଉଥିବା ସୈନିକ ନୁହେଁ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ କେହି ହଲତଳ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେବେ ବି କାହାର ସଂଗଘୋଷରେ ପ୍ରଭାବିତ ହେବାର ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର

ସଂଗରେ ରହିବେ ସେମାନେ କେବେହେଲେ ଅନ୍ୟ କାହାର ସଂଗ ଦୋଷରେ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସାରା ସଂଗଠନ ବାହାଦୁର ଅଟେ ନା । ବାହାଦୁରମାନେ କ'ଣ କରନ୍ତି ? ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଚାଲିଆସନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ସବୁ ବାହାଦୁର ତ ଅଟ କିନ୍ତୁ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସିନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଦେଖିଥିବ ବାହାଦୁର ସୌନିକମାନେ ଯେତେବେଳେ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ବାହାଦୁରୀ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତାଶ୍ରୟ ବଳାଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ସେବା ରୂପୀ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସିବୁ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଖୁସିର ବ୍ୟସ୍ତାଶ୍ରୟ ବାନ୍ଧିବ । କୁମାରୀମାନେ ସଦାସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟନ୍ତି । କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେବାର ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି ଏବଂ ଆଗକୁ ମଧ୍ୟ ମିଳିବ କାରଣ ସେବା ବହୁତ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସେବାଧାରୀ କମ ଅଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସେବାଧାରୀ ହୋଇ ସେବାରେ ଯୋଗଦେବ ତେବେ କେତେ ସେବା ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଦେଖିବା କୁମାରୀମାନେ କ'ଣ କମାଳ କରୁଛନ୍ତି । ସାଧାରଣ କାର୍ଯ୍ୟ ତ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ କିଛି ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଦେଖାଅ । କୁମାରୀମାନେ ବାବାଙ୍କର ଘରର ଶୁଷ୍କାଗାର ଅଟ । ଲୌକିକରେ କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ଯାହା ବି ଭାବିଥାଆନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ପାରଲୌକିକ ଘରେ କୁମାରୀମାନେ ମହାନ ଅଟନ୍ତି । କୁମାରୀମାନେ ତ ଏମିତି ବି ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ଶୋଭା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ମାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ଲିଫ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଯୋଗ ରହିଛି । ପ୍ରଥମେ ମାତା ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆସି ମାତାମାନଙ୍କୁ ଗୁରୁ ରୂପରେ ଆଗରେ ରଖିଲେ ସେଥିପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତରେ ମାତାମାନଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ଆଗରେ ରହିବ । ଆରହ୍ନା!

ଟୀରମାନଙ୍କ ସହିତ:- ଟୀର ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କ ସମାନ । ଯେପରି ବାବା ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ଏହି ନିମିତ୍ତ ସେବାଧାରୀ ଟୀରମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ନିମିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେବାଧାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ନିମିତ୍ତ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ନିଜକୁ ନିମିତ୍ତ ମନେ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବାର ସଂସ୍କାର ବାସ୍ତବିକ ରୂପରେ ଆସିଯିବ । ଯଦି ନିଜକୁ ନିମିତ୍ତ ଭାବୁନାହିଁ ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ନିମିତ୍ତ ଦ୍ଵାରୀକ୍ଷରେ ନିୟମା ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣତା । ଏହା ବାବାଙ୍କର ବିଶେଷତା । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ପରିଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଥିରୁ ନିୟମା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲଗା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ନିୟମା ହୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ହୋଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ଅର୍ଥ ଅତି ନିୟମା ଏବଂ ଅତି ପୂର୍ଣ୍ଣତା ହେବା । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ନିୟମା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲଗା ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଅର୍ଥାତ୍ ପରିଷ୍ଟ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସମାନତା । ବାବାଙ୍କର ଏହି ଦୁଇଟି ବିଶେଷତା ରହିଛି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସେବାଧାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହେବେ । ଏହି ବିଶେଷତାକୁ ସର୍ବଦା ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିଲେ ସହଜରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରିବ । ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁଠାରେ ନିମିତ୍ତ ଭାବ ରହିଛି ସେଠାରେ ସଫଳତା ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି ଏବଂ ସେଠାରେ ମୋର ପଣିଆ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁଠାରେ ମୋର ପଣିଆ ରହିଛି ସେଠାରେ ସଫଳତା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ନିମିତ୍ତଭାବ ସଫଳତାର ବାଧାକାଠି । ଯେବେକି ବିନାଶୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଲୌକିକ ମୋରପଣିଆକୁ ଛାଡ଼ି ଆସିଯାଇଛି ତେବେ ଆଉ ମୋର କେଉଁଠୁ ଆସିଲା । ମୋର ପରିବର୍ତ୍ତନେ ବାବା ବାବା କହିବା ଦ୍ଵାରା ସବୁବେଳେ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବ । ମୋର ସେଣ୍ଟର ନୁହେଁ, ବାବାଙ୍କର ସେଣ୍ଟର । ମୋର ଜିଜ୍ଞାସୁ ନୁହେଁ ବାବାଙ୍କର । ମୋ'ର ସମାପ୍ତ ହୋଇ ତୋ'ର ହୋଇଯାଇଛି । ତୋ'ର କହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଉତିବା । ତେଣୁ ନିମିତ୍ତ ଶିକ୍ଷକ ଅର୍ଥାତ୍ ଉତିବାର କଳାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରୂପ ଅଟ । ଯେପରି ତୁମେମାନେ ଉତିବାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହେଉଛ ସେହିପରି ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ନ ଚାହିଁଲେ ମଧ୍ୟ ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ତୁମେ ନିମିତ୍ତ ହେଉଛ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଭାଇବରେସନ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଭାବ ଆସେ ଆସେ ଆସିଯାଉଛି । ତେଣୁ ନିମିତ୍ତ ଶିକ୍ଷକ, ସେବାଧାରୀ ସର୍ବଦା ନିୟମା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବଦା ପୂର୍ଣ୍ଣତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି କେବେ କୌଣସି ପରୀକ୍ଷା ଆସେ ତେବେ ସେଥିରେ ପାସ୍ ହୋଇଯିବେ କାରଣ ନିଶ୍ଚୟ ରୂପ ବିଜୟୀ ଅଟନ୍ତି ।

ପାର୍ତ୍ତମାନଙ୍କ ସହିତ: ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ତବଲ ଲାଇଟ୍ ଫରିସ୍ତା ଅନୁଭବ କରୁଛ ? ଫରିସ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦୁନିଆ । ଏହିଭଳି ଫରିସ୍ତାମାନେ ସଦାସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ପରିଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି । ଫରିସ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହ ଏବଂ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି କୌଣସି ଆକର୍ଷଣ ନଥାଏ । ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର ଦେହ ଭିତରେ ରହିଥିବେ ଏବଂ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାରରେ ଆସୁଥିବେ କିନ୍ତୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ମୋହ ନଥାଏ କାହିଁକି ନା ଫରିସ୍ତାମାନଙ୍କର ଅନ୍ୟ କାହା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ନଥାଏ । ଫରିସ୍ତାମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ଥାଏ । ଏହିଭଳି ଫରିସ୍ତା ଅଟ ନା । ଏବେ ଏବେ କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଦେହକୁ ଆସ ଏବଂ ଏବେ ଏବେ ଦେହଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଅ । ଫରିସ୍ତାମାନେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଏଠାରେ ଥିବେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିବେ କାରଣ ଉତିପାରନ୍ତି ନା । କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଦେହର ଆଧାର ନେଲେ, ପୁଣି ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ କରୁଛ ? ଯଦି କେଉଁଠି ବି ମୋହ ବା ବନ୍ଧନ ରହିଛି, ତେବେ ବନ୍ଧନଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ଉପରେ ଉତିପାରିବ ନାହିଁ, ତଳକୁ ଆସିଯିବ । ଫରିସ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ଉତିବାର କଳାରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା । ସେମାନେ କେବେ ତଳ-ଉପର ହେଉନଥିବେ । ସଦାସର୍ବଦା ଉପର ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଫରିସ୍ତାମାନଙ୍କର ସଂସାରରେ ବା ପରି ରାଜ୍ୟରେ ରହୁଥିବେ । ତେବେ ଫରିସ୍ତା ପଣିଆର ସମ୍ମୁଖ ସ୍ଵରୂପ ହେବା ମାତ୍ରକେ ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସୀ ଅଟ ନା । କର୍ମ କରିଲ ଏବଂ ତୁରନ୍ତ ନିୟମା ହୋଇଗଲା । ଲିଫ୍ଟରେ କ'ଣ କରିଥାନ୍ତି ? ଏବେ ଏବେ ତଳେ, ଏବେ ଏବେ ଉପରେ । ତଳକୁ ଆସିଲେ କର୍ମ କରିଲେ, ପୁଣି ସ୍ଵର୍ଗ ଅନ୍ କରିବା ମାତ୍ରରେ ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସୀ ହୁଅ । ଆରହ୍ନା! ଓମ୍ ଗାନନ୍ତି

(୨) ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମିକ ଗୋଲାପ ଅଟ ନା! ତରାଟ ଫୁଲ ଅଟ ନା ଗୋଲାପ ଅଟ ? ଯେପରି ଗୋଲାପ ଫୁଲକୁ ସବୁ ଫୁଲମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଉଛି ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମିକ ଗୋଲାପ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଅଟ । ଆତ୍ମିକ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ସମାନ ସଦାସରବଦା ଆତ୍ମିକ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ସରବଦା ଆତ୍ମିକ ନିଶାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସରବଦା ଆତ୍ମିକ ସେବାରେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି - ଏହିଭଳି ଆତ୍ମିକ ଗୋଲାପ ଅଟ ନା! ଆଦିକାଳର ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଆତ୍ମିକ ଭାବର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଆତ୍ମିକ ଭାବ ବା ଭାବନା ନଥିବା କାରଣରୁ ଏହିସବୁ ଲଜେଇ ଝଗଡ଼ା ହେଉଛି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମିକ ଗୋଲାପ ହୋଇ ଚାରିଆଡ଼େ ଆତ୍ମିକ ସୁଗନ୍ଧ ବିଛୁରୀତ କରୁଛ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ତେଣୁ ସରବଦା ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରୁହ ।

ବରଦାନ:-

ବ୍ରହ୍ମମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ଜୀବନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରି କର୍ମର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ବ୍ରହ୍ମମାବାବା ସବୁ କର୍ମ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କର୍ମର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇନଥିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧର ବନ୍ଧନରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇନଥିଲେ । ସିଏ ଧନ ଏବଂ ସାଧନ ଅର୍ଥାତ୍ ପଦାର୍ଥର ବନ୍ଧନଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ରହିଥିଲେ, ସବୁ ପ୍ରକାରର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ସମ୍ଭାଳୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ । ଏହିଭଳି ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ପୁରୁଣା ହିସାବ-କିତାବର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୁଅ ନାହିଁ । ସଂସ୍କାର, ସଞ୍ଚାର, ପୁରତାବ ଏବଂ ଦବାବ ଅର୍ଥାତ୍ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଚାପର ବନ୍ଧନରେ ମଧ୍ୟ ଆସ ନାହିଁ ତେବେ କୁହାଯିବ କର୍ମବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ ବା ଜୀବନମୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ନିଜର ଆତ୍ମିକ ମନୋବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରବୃତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ପରିସ୍ଥିତି ଗୁଡ଼ିକୁ ବଦଳାଇ ଦିଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***